

Από τους λίγους, τους ελάχιστους που μπορώ να συνεννοηθώ , ήρθε με ανάμεικτα συναισθήματα, ακροβατώντας ανάμεσα στη χαρά και στη λύπη. Κοιτιόμασταν κατάματα και τον καταλάβαινα απολύτως.

Και τι μου εδήλωσε;

Πως ένα από τα βλαστάρια του, το μεσαιό, θήλυ το φύλον, νόστιμο ήμαρ και με μια αλλόκοτη, απόμακρη γοητεία, καθότι πλάσμα ολίγον μυστηριώδες, εργαζόμενο εις την μνημονιακήν Ελλάδα, έτυχε αυξήσεως του μισθού του.

- «...και χωρίς να το ζητήσει» κατέληξε emphaticά ο δικός μου.
- «να κάτι ευχάριστο» μουρμούρισα

- «έτσι το αντιμετώπισα κι εγώ στην αρχή» ψέλλισε
- «ε, και τι άλλαξε στη συνέχεια;»

- «Κοίτα, για να ήμαστε όσο το δυνατόν πιο αντικειμενικοί, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι πρώτον εργάζεται, δεύτερον, αμείβεται, τρίτον αμείβεται στην ώρα της, τέταρτον επαγγελματικώς κάνει αυτό που ήθελε, αυτό που σπούδασε και πέμπτο ότι εδώ και ένα χρόνο έχει απολύτως αυτονομηθεί. Συνεπώς στην δίνη που ζούμε, όλα τούτα συνιστούν γκραν σουξέ. Στα καπάκια έρχεται και η επιβράβευση του εργοδότη, οπότε

μιλάμε για ευτυχία. Ε;»

- «καλά τα λες»
- «υπάρχουν όμως και αλλά»
- «για, πέστα»

- «Εργάζεται ένα δεκάωρο την ημέρα, εργάζεται αρκετά Σαββατοκύριακα, έχει αποτελεσματωθεί σε ένα καθεστώς έλλειψης προσωπικής ζωής και κυρίως απομακρύνεται από ένα χρονικό πλαίσιο, που η προηγούμενη γενιά έσιαχνε. Και δεν εννοώ κεραμίδια και περιουσίες. Εννοώ ουσιαστικά στηρίγματα. Τον άνθρωπό σου, ή έστω αυτόν που θαρρείς ως άνθρωπό σου. Δεν μιλώ για στεφανοσύμφωνα, παππά και κουμπάρο. Κάνω λόγο για κάτι ουσιαστικότερο από όρκους και χαρτιά. Μα να, από την μια είμαστε ευγνώμονες που δεν μαραζώνει τα νιάτα της στην ανεργία, και από την άλλη ποιος θα της πεί “τα μάτια σου τα κυβερνούσε σοροκάδα”; μέσα στον χρόνο που την καταπίνει; Για να στο κάνω λιανά, αυτό που καταλαβαίνω, είναι πως ολάκερη η γενιά της, χάνεται. Χάνεται απομονωμένη, μοναχική μέσα σε ένα όργιο επικοινωνίας»

- «ρε δικέ μου, δεν κάνεις το σταυρό σου που το κορίτσι έχει την υγεία του, τη δουλειά του και τη σειρά του ενώ ολόγυρα, υφαίνεται μια ολοένα κλιμακούμενη κοινωνική πολεμική;»

- «Συνεννοηθήκαμε θαρρώ, σαν να λέμε τα ίδια, με άλλους τρόπους» μουρμούρισα, καθάρισα το ξυράφι, έριξα μια τελευταία ματιά στο είδωλο του καθρέφτη και έσβησα το φως.

Έξω ξημέρωνε.